

Tajemství Černého lesa

Hluboko ve smrkových lesích se nachází vesnička jménem Smrkov. V této vesničce kolují pověsti o záhadném smrkovém lese, kterému se zde říká Černý les. Je známý tím, že tam mizí lidé. Nikdo se tam ale neodvážil jít a zjistit, jestli je to pravda. Až na pár houbařů, kteří chodí po okrajích lesa, ale hlouběji raději nikdo nechodí.

V této vesničce žijí čtyři kamarádi Petr, Franta, Mirek a Honza. Jednou, za krásného večera se sešli pod vysokou olší, kde se nachází i jejich klubovna. Rozdělali táborák a sedli kolem něho. Začali se domlouvat, co by mohli podniknout. Mirka napadlo, že by se mohli jít podívat na hrad, který se nachází deset kilometrů severně od jejich vesničky. V tu chvíli ale Franta vykřikl: „Co se jít podívat do Černého lesa?“ Nápad se všem zamlouval, a tak se rozhodli, že ho zítra navštíví. Druhý den ráno se opět sešli pod vysokou olší a vyrazili do Černého lesa.

Cesta jim ubíhala rychle, neboť hráli různé hry, poznávali zvířata a rostliny. Když dorazili k Černému lesu, vypadalo to jako by tam nebyl žádný život. Rostliny zde byly tmavší než v jiných lesích. Nikde ani noha. I zvířata se tomuto místu snažila vyhýbat. Ne nadarmo se tomuto místu říká Černý les. Kluci dostali strach, ale i přes to pokračovali dál ve své cestě. Jakmile postoupili hlouběji do lesa, zjistili že toto místo není tak hrozné, jak se říká. Stromy měly jen tmavší barvu a cestou dokonce narazili i na pár zvířat.

Najednou před sebou kluci uviděli strom, který se ani trošku nepodobal stromům které znali. Měl uprostřed kmene obrovskou dutinu, kterou se dalo vlézt dovnitř. Protože je zajímalo, co je uvnitř, tak do ní jeden po druhém vlezli. Uvnitř byl žebřík, po kterém slezli dolů. Lezli tak dlouho, až spadli do obrovské hromady odpadu. Mirek vykřikl: „Fuj, tady to ale smrdí.“ Kluci se rozhlédli, aby zjistili, kde se vlastně ocitli. Zjistili, že jsou v nějakém podzemním světě plném odpadu a z nebe padá stále další a další odpad.

Najednou uviděli obrovskou železnou hranatou bytost, jak ukusuje pláty železa, které byly nad nimi. „Vypadá jako žirafa,“ řekl Franta. „Akorát ze železa,“ dodal Mirek. Když se rozhodli tady porozhlédnout, zavravorali a spadli na obrovský pás mezi hromadu oblečení. Pás je vezl neustále dopředu. Najednou se před nimi objevila obrovská jeskyně. Když se dostali blíže, všimli si, že se v ní nachází obrovská ponožka. Ale není to ledajaká ponožka. Má čtyři nohy a je padesátkrát větší než běžná ponožka a požívá oblečení. Pás se nezadržitelně blížil k ponožce, když z ničeho nic Honzu něco chytlo za nohu a sundalo ho to z pásu. Pak to chytlo Frantu, Mirka, a nakonec i Petra. Všichni byli zachráněni před záhubou, ale pořád nevěděli, co nebo kdo je zachránil.

Rozhlédli se kolem sebe a uviděli opici. Ovšem nevypadala jako obyčejná opice. Místo rukou měla pružiny, aby mohla vytahovat z pásu věci, které tam nepatří. „Co tady děláte?“ zeptala se. „My jsme se sem dostali po žebříku, který vedl z Černého lesa,“ odpověděl Honza. „Proč tady všichni vypadáte jinak než ostatní zvířata, co žijí na povrchu?“ zeptal se Franta. „Před několika staletími jsme vypadali stejně jako zvířata na povrchu, ale zničehonic nám tady začal padat odpad. Ze začátku nám to až tak moc nevadilo, ale začalo ho padat víc a víc. Najednou jsme se tady nemohli pohnout, a tak jsme museli ten odpad začít zpracovávat. Postavili jsme si z něj domy a museli jsme ho i konzumovat. A tak jsme se přizpůsobili tomu, co požíváme, a proto vypadáme tak nějak jinak než ostatní zvířata,“ pronesla opice. „Aha,“ dodal Mirek. „Chcete se tady porozhlédnout?“ zeptala se opice. „Ano,“ odpověděli jednohlasně hoši.

Jak se, tak brodili hromadami odpadu, uviděli před sebou obrovskou bytost z kartonu, jak požírá další karton, který byl všude kolem. „Jé, to vypadá jako kráva,“ pronesl Honza. „Kráva to opravdu bývala, než tady začal padat ten odpad,“ odpověděla opice. Jak postupovali dál a dál, tak narazili na obrovský kontejner na plast. Byl však živý. Měl osm očí, dvanáct nohou, připomínal pavouka, avšak v nadživotní velikosti a požíral plast. Když uslyšel chlapce, zbystřil, podíval se na ně a začal se k nim pomalu přibližovat.

Kluci dostali strach, co se bude dít. Před chvílí je málem sežrala obrovská ponožka a teď je chce sežrat ještě pavoučí kontejner. V tu chvílí na ně opice zavolala: „Utíkejte!“ „My nevíme kam,“ odpověděl Petr. „Poběžíte stále rovně a až uvidíte vysokou věž z pneumatik tak zahrňte doprava a tam je žebřík,“ řekla opice. Kluci poděkovali, rozloučili se s opicí, vzali nohy na ramena a začali utíkat před pavoukem, dá-li se tak nazvat. Hoši běželi, jak jim opice řekla a až narazili na vysokou věž z pneumatik, zahrnuli doprava a už z dálky viděli věc připomínající žebřík. A jak se dostali blíž, tak poznali, že to žebřík opravdu je. Pavouk je neustále pronásledoval, a tak rychle jeden po druhém vyšplhali po žebříku, otevřeli poklop, který se nacházel nahoře, vylezli na povrch, rychle za sebou zavřeli poklop, aby se pavouk nemohl dostat za nimi.

Po chvílce zjistili, že se nachází na poli nedaleko Černého lesa. Dohodli se, že do tohoto lesa tak hluboko už nikdy nevstoupí. Po domluvě kráčeli zpět do vesničky a povídali si o tom co vlastně zažili. O tomto dobrodružství se nikdo další z obyvatel vesničky nedozvěděl, protože ho kluci nikomu neprozradili. A od té doby chodí pouze po okrajích lesa na houby jako ostatní houbaři. A tak Černý les zůstane opředen záhadami, které už nikdo nikdy nevyřeší.